

« هر جمعه، یک دقیقه با وحی: » (شماره: ۱)

« زمینِ آزمایش » انسان در دنیا، « مسطح » است،

و هیچ « قلّه » یا « پرتگاهی » ندارد.

اما اگر انسان از « مبدأ » و « مقصود » و « مقصود »،

و در نتیجه از « وظائفِ » خود « غافل » شود،

و بخواهد برای « برتری جویی » نسبت به مخلوقات دیگر،

از « کوه خیالی: مدرک، ثروت، قدرت، شهرت، شهوت، عناوین و لذت‌های دنیایی »،

« بالا برود »،

خداوندِ رحمان، « امکاناتِ لازم » را برای او فراهم می‌آورد،

اما طبق « سنتِ ثابتِ » الهی، وقتی به « قلّه خیالی » خود رسید،

چاره‌ای ندارد جز اینکه در « پرتگاهِ تأسّف و حسرت و ذلّت و زیانکاری »،

« سقوط » کند:

« فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ »

(پس وقتی آنچه را که به آنها تذکر داده شده به فراموشی سپارند،)

« فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ »

(درهای هر امکان و نعمتی را ما برای آنها می‌گشاییم،)

« حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا »

(اما وقتی به آنچه به آنها داده شده بود خوشحال و سرگرم و سرمست شدند،)

« أَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ » (أنعام/۴۴)

(یکباره همه آن امکانات را از آنها می‌گیریم پس در آن زمان جز ناامیدی راهی ندارند.)